

Schrijven. In den beginne:

Had ik niets. Alleen de kater dat alles in mijn leven fout was gelopen. Niet vanaf het begin, want ik was 22 jaar een zelfstandig en succesvol ondernemer met een eigen callcenter. Een van de eersten in het land, toen de benaming callcenter nog niet eens bestond. Destijds heette het een telemarketingbureau en ik specialiseerde mijn bedrijf in abonnementenwerving voor Nederlandse tijdschriften via De Abonnementenlijn. Daarvoor schafte ik mezelf in 1986 een gratis te bellen telefoonnummer aan. Een van de eerste die door, toen nog de PTT, werden uitgegeven.

Het concept was simpel: uitgever, maak van mijn gratis telefoonnummer gebruik en als er abonnementen voor uw titel bij ons binnenkomen, rekenen we af op basis van no cure, no pay. Wij zijn zeven dagen per week van 09.00 tot 20.30 uur bereikbaar.

Op hoogtijdagen werkten we voor 500 verschillende kranten en tijdschriften. Daarnaast draaiden we andere projecten en er waren 140 parttimers en uitzendkrachten in dienst.

Het gratis telefoonnummer 0800-0224222 wordt nog steeds bij de abonnementenwerving gebruikt, al is het vanaf 2008 in andere handen overgegaan.

Ik weet nog precies wanneer ik begon met schrijven. Dat was op dinsdag 17 november 2009: geveld door faillissement, imagoschade, echtscheiding, geen inkomen, geen adres en een onbereikbare liefde.

Mijn eerste regels:

Pikzwart gekapte demonen wenken mij. Ik durf niet te kijken en ben bang. Ze komen mij halen. Zo ziet de dood er dus uit. Ik word verzameld. Het zijn er zeven. Elke demon staat voor een uitzichtloos einde: imagoschade, faillissement, echtscheiding, werkloosheid, geen inkomen, geen adres en een onbereikbare liefde. Het is bijna een Full House. Alleen de schim van een terminale ziekte ontbreekt. Mijn laatste uur is geslagen. Het is onafwendbaar. Dit is het moment dat ik het stoffelijke voor het eeuwige ga verwisselen. Het voelt bevrijdend straks geen pijn meer te voelen, maar ik heb angst voor het onbekende en de leegte.

Ik ben op zolder. Mijn moeder is niet thuis. Ze zal me bungelend aantreffen met paars, geknakt hoofd. Tong eruit en mijn ontlasting zal haar vrije loop gevonden hebben op het hoogpolige tapijt. De demonen staan in de hoek, terwijl ik een strop vlecht. Zacht hoor ik hun gemompel, hun opwinding. Er zit een zachte beat in en ik concentreer me op hun geluid. Het gesmoes krijgt het gedreun van een grote trom die het ritme van roeiers aangeeft op een Romeins galei, aangevoerd door een eunuch. Gecastreerd. Ook geen toekomst meer. Het zwelt aan tot een duidelijk waarneembare klank: Hang...hang...hang...hang...hang...hang...hang... Eerst denk ik dat ze mijn naam Han roepen, maar de kort samengeknepen G doet mij beseffen dat ik het moet doen. Het is beter zo. Niemand hoeft meer last van mij te hebben. Het is mooi geweest. De etiquette van zelfdoding vereist dat ik een afscheidsbrief schrijf en onder aanvoering van het aanzwellende gejoel vanuit de zwarte hoek moet ik het nu

doen. Inmiddels durf ik beter te kijken. De demonen deinen op hun martelende volkslied. Ik trek een pen en blocnote naar mij toe en ga me excuseren voor mijn komende daad. Wat valt er eigenlijk nog uit te leggen? Iedereen zal toch wel begrijpen dat dit er aan zat te komen? Of heb ik geen duidelijke signalen gegeven? Waarom dan een afscheidsbrief? Heb ik wel genoeg nagelaten om mij te gedenken? Heeft mijn leven eigenlijke wel enige zin gehad? Ik schrijf eerst de pijn die ik voel: Opta, Catharine, failliet, Anne, echtscheiding, Gijs, werkloos, Simon, geen inkomen, Yandert, Gina en geen eigen adres. De samenhang ontbreekt, maar ik heb geen tijd om er een vloeiend verhaal van te maken. Ik mag mijn geliefden niet tekortdoen. Het moet een persoonlijke boodschap zijn voor iedereen die mij lief is. Tranen vermengen zich vlekkelig met de inkt terwijl de zolder fel oplicht. De demonen vervagen, hun contouren zichtbaar. Vanuit het licht zie ik mijn verwondering over nog ongeboren kleinkinderen. Hoe zien ze eruit? Zullen ze gelukkig zijn? Ik zie het niet terwijl ik mijn ogen tot spleetjes verknijp. Een toekomst die ik nooit zal kennen. Zal ik voor hen die loser zijn die alles verprutste? Het licht wordt feller. De contouren van de demonen verschrompen tot behang. Snikkend val ik voorover. Leeg...

Ik kwam dus niet uit mijn afscheidsbrief en schreef in achttien dagen met de dood op mijn hiel mijn eerste boek met de titel Afscheidsboek. Voorheen had ik niets geschreven, met

uitzondering van een paar artikelen voor het verenigingsblad van mijn watersportvereniging.

Een bizar begin dus van mijn schrijverschap, dat voor mij pas op mijn 49ste begon.

Het schrijven heeft mijn leven gered en nu ben ik auteur, die aansluitend twee romans schreef: De eieren van de keizer, een kunsthistorische roman, en Occupy De Nieuwe WereldOrde, eveneens een roman die doorloopt in een manifest voor een nieuwe en ultieme democratie. Power to the people.

De titel De onbekende schrijver is mijn vierde boek en ik heb twee manuscripten half op de plank liggen die het uitschreeuwen om gedrukt te worden en als e-boeken te verschijnen.

Mij wordt vaak gevraagd hoe het is afgelopen met mijn roodharige jeugdliefde uit Afscheidsboek. Welnu, dat is niets geworden. Ze is inmiddels wel van haar man gescheiden. En mijn faillissement? Dat is nog steeds niet afgerond. Per 1 februari 2010 moest ik mijn door de leasemaatschappij verstrekte personenauto inleveren bij GolfOnTour BV. Bijna twee jaar eerder had ik mijn eenmansbedrijf onder dezelfde naam bij die maatschappij ondergebracht die mij een halfjaar daarvoor een leaseovereenkomst voor de truck had verstrekt. In dit boek zal ik die geschiedenis niet opnieuw oprakelen, want die heb ik al uitvoerig in Afscheidsboek beschreven. Ik geef alleen even aan dat de Leaseboys de truck met de golfsimulatoren doorleesten aan een nieuwe investeerder die ik notabene zelf had gevonden. Die stelde vervolgens geen

prijs op mij als bedrijfsleider. Ik had er geen zeggenschap meer over en aandelen had ik ook niet, noch hadden ik of de curator ontbindende voorwaarden vastgelegd. GolfOnTour was onder auspiciën van mijn curator aan de leasemaatschappij overgedragen met de overname van de schulden. Destijds had de directie van de leasemaatschappij er een zelfstandige bv voor opgericht en ik had het bedrijf dertien maanden voortgezet. Ze wilden er van af. De kredietcrisis was losgebroken.

Zo, nu ben ik weer bijgepraat met de lezers van mijn eerste boek.

Naast schrijver ben ik tevens redacteur en clusteruitgever. Bloed kruipt waar het niet gaan kan. Door mijn ervaringen in het boekenvak te combineren hoop ik je van dienst te kunnen zijn met jouw boek.